

LÓVÁSÁR

I

Pelindultságát még mindig úgy emlegetik
a betérők között az erre valók az
elkülönült rétegmettek és mi valamennyien
akik együtt vagy külön külön
fölvetjük a lehetőség lehetőségét
a személytelen szemben ülő irányában
és utána semmi-földrehajló /áldozati/
füstök súlyával vetekedik holnapig
még holnapig a reszkető együvé tartozás
átmenet nélküli lélekfordulat beköszönt
hidegében asszonyunkká ki lett azóta

II

nap mint nap betevő falatnyi hagyet
a konjunktúra éhes tarsolyába besöpörve
vásárolók tehetetlenségéhez illő
megbízhatatlan napsütésben legféléttettebb
gondjaink alatt Mazeppa divergens lovai

III

és tőle jobbra is balra is
a halál tucatnyi kihagyhatatlan
lehetősége ők pedig kicserélték
egymás közt legrosszabb lovaikat.

SALAT LEVENTE

SZEMÉLYTELEN PÉLDABESZÉDEK

1. Profán lauda

Igyünk mégis szerencsések egymásban.
Ebben a szembesülésben én vagyok az,
akiről senki sem tud, te vagy az,
akiről mindenki hallgat.
De én legalább dicsérhetek. Téged pedig
valahányszor fojtogat szollipszizmusom
köldökzsínórja. Egymásrautaltságunk
szagató mint egy vonósnégyes és
gyarló mint Kübelé visszatérő szerelmei.
Egyezkedjünk hát. En mindég dicsérni foglak.
És nem nehezítem meg az örökeimbe
lépő dicséreteinek mikéntjét.
Holott megtehetném. Te pedig megkímélsz
engem a mindenkori titkoktól, hogy
ezt követően és azután is, a nélkülédvalóságból
a szükség megkerülhetetlenségéből
a kiszolgáltatottság gödreiből
"feljuthassak a hegyek tetejére, és
sohase legyek nehézkes. Ezt kérem tőled
Napraforjógyökér. Te vagy a legnagyobb
minden titkok között." ¹

2. Apokrif a rómabeliekhez

Ha vívódásnak szánom magam,
az elszakítottság ránknehezedettségében,
ez a levél a nagyobb méltánytalanság,
s a tény a lehetőségek következményeivé
egyszerűsödik, hajlamaimon túl,
s a lehetőség magát kínáló, ingerlő
meztelen elsődlegességén innen.
Igyünk mégis szerencsések egymásban.

Mert ha neked szánom magam,
egymásba torkollnak a kiúttalanságok,
/ még jóval Damaszkusz előtt /
és ilyenkor mindenféle egzisztenciális
annihilációs lehetőséget kárpótlóan
közel vagy, lélegzet-közel,
megbocsájtani való estéket idézően
tekinteteik tűzét körülülő
napbarnított kecskepásztorok szellemében
baljós sikertelenségeken nevetünk
és még nem fordult elő, hogy
nem volt mit mondanunk egymásnak.
De nincs ebben semmi helyrehozhatatlanság.

3. xxx²

Mert ki az közülünk, aki nélkül
mindez, vagyis a tapasztalat és
a velejáró elkötelezett lehetőségesség
elképzelhetőek lettek volna.
Ezenkívül a szó többes számban
viszonylag nehezen használható.
Iegyünk mégis szerencsések egymásban.
Ugy, mint az egymásra utaltak,
a köztétélezés kényszerének is,
következményeinek is mindenkori
előfeltételei. És szükségközpontú
lehetőségességeinket nem kerülték el,
lám az események:
Felismeréseink közé tartozik, hogy
ez a hely nem fojtható bele
saját repedéseibe.

Kételyeink közül való az iménti
partikularitás általánosítható
tapasztalat-érvénye.

A magyarázat pedig, amit helyre-
hozhatatlanra találtunk,
elejét veszi a megtörténteknek.
És jöttek közben, mindenfelől
a hajlandóság félreismerhetetlen jelei.

1. Rituálé szöveg a Thomson indiánoknál. Az eredeti
/ lásd: Frazer: Az aranyág /: "Bejelentem neked, hogy
meg akarlak enni. Légy mindég segítségemre a mászás-
ban, hogy mindég feljuthassak a hegyek tetejére, és
sohase legyek nehézkes. Ezt kérem tőled, Napraforgó-
gyökér. Te vagy a legnagyobb minden titkok között."

2. Etnológia, avagy "A proletariátus álláspontja" / Lu-
kács György /